

În brațele îngerilor păzitori

Julia Henriette Kakucs

Îl ascult fascinată. Este trecut prin mângâierea timpului. Un război mondial și un infarct nu au reușit să-i distrugă optimismul. I-au dăruit însă înțelepciune. Privindu-l, mi se actualizează cuvintele lui Friedrich Nietzsche: „Tot ceea ce nu te distruge, te face mai puternic.“

Vorbele i se rostogolesc din gură încet, fără grabă. Câte un zâmbet pare să dorească să le alinte o secundă. Mă privește prin sticla ochelarilor. Ochiul îi sunt senini.

Peter Popper pare pierdut o clipă în imaginile trecutului. Stă așezat pe o stâncă căutând în ea sprijin. Își face propria psihanaliză ...

„Nu puteam dormi noaptea pe vremea copilăriei. Îmi era frică de întuneric. Până când, într-o seară, bunicul așezându-se lângă mine, îmi spuse: În spatele tău este Gabriel, în fața ta, Mihail, la dreapta se găsește Rafael, iar în stânga ta este Uriel. Deasupra, copile, da ... deasupra ta este Atotputernicul. Poți dormi liniștit...“

Din acel moment somnul îi devenise senin. Apoi sosise însă războiul răsturnând ordinea arhanghelilor păzitori.

Îmi place să-mi beau cu el cafeaua. Amarul este amar și în ceașcă dar și în cuvintele ce mă pătrund.

„Mi-am dorit mult să devin necredincios după tot ce am trăit dar nu am reușit decât să mă întreb UNDE o fi EL, EL ce era pe vremuri deasupra mea ... Nu pot să-l reneg. Curios, nu-i așa?“

Bunicul lui – asemeni bunicului meu - își poartă probabil și astăzi pretutindeni îngerii păzitori încercând să ne ocrotească. Doar locul nu îl mai găsesc. Poate pentru că am uitat noi să stăm liniștiți dar poate și pentru că am rătăcit de când ne știm în căutarea peticului de pământ pe care ne putem întinde și adormi fără teamă.

Teama aceasta difuză, fără obiect precis, o cunoaștem. Probabil purtăm în subconștient întreaga noastră istorie.

Îl iau de mână și deschid poarta mare și grea a sinagogii noi a orașului Mainz, urbe în care viața îmi pulsează într-un ritm pașnic ... cel puțin temporar ...

Construcția este cu totul și cu totul deosebită. A fost ridicată în locul sinagogii centrale vechi construită între anii 1911-1912 care în “Noaptea de cristal” - la 9 noiembrie 1938 – a fost incendiată. Se văd și azi coloanele lacașului vechi. Arhitectul din Köln,

Manuel Herz a câștigat cu acest proiect concursul la care au participat multi specialiști de renume. Concepția lui era de a crea o sinagogă după forma cuvântului Kedushah (קדוּשָׁה). Celor cinci litere le corespunde câte o parte a clădirii în care se desfășoară activități ale comunității, învățământ pentru copii și cursuri pentru adulți. Biblioteca, bucătăria kasher, grădinița, birourile, clubul, serviciile sociale sunt toate încadrate în sinagogă. Acoperișul, în forma unui Shofar este orientat spre est, spre Ierusalim. Prin fereastra îndreptată spre cer intră lumina cerului ...

Inaugurată la 3 septembrie 2010 se deschide ca și o carte pentru cei ce doresc să pășească în interiorul ei. Cuvântul ne-a fost dăruit ... Pășim într-un cuvânt ... Cuvântul ne aparține ... Noi suntem cuvântul ...

Pereții auriți, bancile de lemn sunt litere, fragmente de rugăciuni ne întâmpină. Deasupra Menorei, deasupra dulapului Torei se găsește textul “Cântării cântărilor” ... cuvântul iubirii... al vieții... al speranței... al renașterii ...

Frumusețea versurilor încântă. Martin Buber a tradus Biblia în limba germană. O nouă traducere a fost făcută de Ruth Lapid. În cursurile ei interpretarea “Cântării Cântărilor” își găsește locul deosebit pe care îl are atât în iudaism cât și în creștinism.

“Cântarea Cântărilor” ... Versurile dragostei ne inundă purtând în ele puterea tuturor îngerilor păzitori. În noaptea aceasta somnul ne va fi lin ...